

FERENC PÁPA ÜZENETE
A 39. IFJÚSÁGI VILÁGNAPRA

2024. november 24.

Akik az Úrban bíznak, fáradság nélkül járnak (vö. Iz 40,31)

Kedves Fiatalok!

Tavaly elindultunk a remény útján a nagy jubileum felé, és „a reményben legyetek derűsek” (Róm 12,12) páli buzdításon elméltünk. Idén pedig, hogy felkészüljünk a 2025-ös jubileumi év *zarándoklatára*, engedjük, hogy Izajás próféta szavai inspiráljanak bennünket: „Akik az Úrban bíznak, fáradság nélkül járnak” (Iz 40,31). Ez a mondat az ún. Vigasztalás könyvéből származik (Iz 40–55), ez hirdeti meg Izrael babiloni száműzetésének végét s a remény és újjászületés új korszakának kezdetét Isten népe számára, amely visszatérhet hazájába, köszönhetően annak az új „útnak”, amelyet a történelemben az Úr megnyit gyermekei számára (vö. Iz 40,3).

Mai korunkat is kétségbeejtő drámai helyzetek jellemzik, amelyek miatt nehéz derűs lélekkel tekinteni a jövőbe: a háborúk tragédiája, a társadalmi igazságtalanság, az egyenlőtlenség, az éhezés, az emberek és a teremtett világ kizsákmányolása. Ezekért gyakran ti, fiatalok fizetitek a legnagyobb árat, akik érzékelitek a jövő bizonytalanságát, és nem látjátok, hogyan valósulhatnak meg álmaid, így pedig annak veszélye leselkedik rátok, hogy remény nélkül éljete, az unalom és a búskomorság csapdájában, időnként a normaszegésnek és a destruktív viselkedésnek a bűvöletében (vö. *Spes non confundit* bulla, 12). Ezért, kedves barátaim, szeretném, ha eljutna hozzátok is – ahogyan Izraelhez Babilonban – a reménység üzenete: az Úr ma előttetek is megnyit egy utat, és arra hív, hogy lépjete rá örömmel és reménnyel.

1. Az élet zarándokútja és kihívásai

Izajás egy „fáradság nélküli járásról” jövendöl. Gondolkodjunk hát el ezen a két szemponton: *járas* és *fáradtság*.

Életünk zarándoklat, olyan út, amely arra késztet, hogy túllépjünk önmagunkon, a boldogságot keresésének útja; a keresztyén élet pedig főképpen zarándokút Isten felé, üdvösségünk és minden jó teljessége felé. Ha az út során elért eredmények, célok és sikerek csak anyagiak maradnak, a kezdeti elégedettség pillanatai után továbbra is egy mélyebb értelemre fogunk éhezni és vágyakozni; ezek ugyanis nem elégítik ki teljesen

lelkünket, mert a végtelen Teremtőtől származunk és bennünk lakozik a vágy a természetfeletti után, a folytonos nyugtalanság legmélyebb vágyaink beteljesülése, egy „több” felé. Ezért nem elég – amint már sokszor elmondtam nektek –, hogy ti, fiatalok csak „a pálya széléről nézzétek az életet”.

Teljesen normális azonban, hogy még ha lelkesen kelünk is útra, előbb-utóbb *fáradtságot* érzünk. Van, hogy a szorongás és a belső fáradtság oka abban a társadalmi nyomásban rejlik, hogy bizonyos szintre el kell jutnunk a tanulmányok, a munka és a magánélet terén. Ez pedig elkeseredéshez vezet, mivel egy üres aktivizmus kapkodásában élünk, ezernyi dologgal töltjük napjainkat, s közben úgy érezzük, hogy sosem tudunk eleget tenni a követelményeknek és sosem tudjuk utolérni magunkat. Ezt a fáradtságot gyakran *unalom* kíséri. Ez a fásultságnak és elégedetlenségnek az állapota, melyet azok éreznek, akik nem indulnak el, nem döntenek, nem választanak, sosem kockáztatnak, inkább megmaradnak a komfortzónájukban, magukba zárkóznak, *egy képernyőn át szemlélik a világot és itélkeznek fölötte*, anélkül, hogy valaha is „bepiszkolnák kezüket” problémákkal, más emberekkel, az étellel. Olyan ez a fáradtság, mint a friss beton, amelybe a lábunk belesüllyed, amely megkeményedik, súlyossá válik, megbénít és megakadályozza, hogy megmozduljunk. Jobban szeretem azoknak a *fáradtságát*, akik úton vannak, mint azoknak az *unalmát*, akik meg se mozdulnak és nincs kedvük útra kelni!

A fáradtságtól paradox módon nem azzal szabadulunk meg, hogy megállunk és kipihenjük magunkat, hanem azzal, hogy útnak indulunk és a remény zarándokaivá válunk. Erre hívlak tehát benneteket: reményben járjatok! A remény legyőz minden fáradtságot, válságot, szorongást, és erős motivációt ad a folytatáshoz, mert egy olyan ajándék, amit magától Istentől kapunk: ő tölti meg időnket értelemmel, ő ad világosságot az úton, ő mutatja meg az élet irányát és célját. Pál apostol a stadionban versenyző atléta képét használja, aki a győzelem jutalmáért fut (vö. 1Kor 9,24). Akik vettetek már részt valaha is – nem nézőként, hanem sportolóként – sportversenyen, jól tudjátok, mekkora belső erőre van szükség a célba éréshez. A remény egy valóságos, Istentől belénk oltott új erő, amely lehetővé teszi, hogy a versenyben *kitartsunk*. Olyan távlatot nyit, amely túlmutat a jelen nehézségein és egy bizonyos cél felé: az Istennel való közösség és az örök élet teljessége felé irányít. Ha van egy szép cél, ha az élet nem a semmibe tart, ha semmi sem vész el abból, amit megálmodom, tervezek és megvalósítok, akkor érdemes futni és izzadni, a nehézségeket elviselni és a fáradtsággal szembenézni, mert a végső jutalom mindent felülmúlóan csodálatos!

2. Zarándokok a pusztában

Az élet zarándoklata során elkerülhetetlenül akadnak kihívások, amelyekkel szembe kell néznünk. Régebben a hosszabb zarándokutakon az évszakok váltakozásával és az éghajlat megváltozásával kellett megbirkózni; kellemes réteken és hűvös erdőkön, de hófödte hegyeken és tikkasztó sivatagokon is át kellett kelni. Tehát a hívó ember számára is megerőltető az élet zarándokútja és a messzi célhoz vezető út, ahogyan Izrael népe számára is fárasztó volt a pusztai vándorlás az ígért földje felé.

Így van ez mindannyiatok esetében. Ti is, akik megkaptátok a hit ajándékát, megéltetek boldog időszakokat, amikor Isten jelen volt, éreztétek a közelségét, és olyan időszakokat is, amelyekben megtapasztaltátok a sivatagot. Előfordulhat, hogy a kezdeti lelkesedést a tanulásban, a munkában vagy Krisztus követésében – akár a házasságban, akár a papságban vagy a megszentelt életben – válságos időszakok követik, amikor az élet nehéz pusztai vándorlásnak tűnik. A válságnak ezek az időszakai azonban nem jelentenek

elvesztegetett vagy hasztalan időt, hanem a növekedés fontos alkalmainak bizonyulhatnak. Ezek a remény megtisztulásának időszakai! A válság idején ugyanis a szívünket betölteni nem tudó sok hamis „remény” szertefoszlik: lelepleződik, és így az illúziókon túllépve önmagunkkal és az élet alapvető kérdéseivel maradunk. Ez az a pillanat, amikor mindannyian feltehetjük magunknak a kérdést: milyen reményekre alapozom az életemet? Igaz remények ezek vagy illúziók?

Az ilyen időkben az Úr nem hagy el bennünket; atyaként közeledik hozzánk és mindig megadja nekünk azt a kenyeret, amely erőt ad, hogy újra útra keljünk. Emlékezzünk arra, hogy a pusztában a népnek mannáat adott (vö. Kiv 16), a fáradt és csüggedt Illés prófétának kétszer is kenyeret és vizet küldött angyalával, hogy „negyven nap és negyven éjjel vándorolhasson Isten hegyéig, a Hóreb-ig” (vö. 1Kir 19,3–8). Ezekben a bibliai történetekben az Egyház hite az Eucharisztia drága ajándékának előképeit látta, az igazi mannáét és az igazi viaticumét, amelyet Isten ad, hogy megerősítsen bennünket az utunkon. Ahogy Boldog Carlo Acutis mondta, *az Eucharisztia a mennybe vezető autópálya*. Ennek a fiatalembernek az Eucharisztia vétele jelentette a nap legfontosabb találkozását! Így, az Úrral bensőségesen egyesülve, fáradtság nélkül haladhatunk, mert ő velünk jár (vö. Mt 28,20). Arra biztatlak benneteket, hogy újra fedezzétek fel az Eucharisztia nagy ajándékát!

Az elfáradás pillanataiban, amelyek a világban való zarándoklatunkon elkerülhetetlenek, meg kell tanulnunk megpihenni *Jézushoz hasonlóan és Jézusban*. Ő, aki arra biztatta a küldetésükből visszatérő tanítványokat, hogy pihenjenek meg (vö. Mk 6,31), tudja, hogy szükségünk van a testi pihenésére, a szabadidőre, a barátok társaságának élvezésére, a sportra, sőt, az alvásra is. Van azonban ennél mélyebb pihenés is, a lélek pihenése, amelyet sokan keresnek, de kevesen találnak meg, amely csak *Krisztusban* található meg. Ismerjétek fel, hogy minden belső fáradtság enyhülést találhat az Úrban, aki ezt mondja nektek: „Jöjjetek hozzám mind, akik fáradtak vagytok és terhet hordoztok, én felüdítelek titeket” (Mt 11,28). Ha elfáradtál az utadon, térj vissza Jézushoz, tanulj meg benne megpihenni és megmaradni, mert „akik az Úrban bíznak, fáradtság nélkül járnak” (Iz 40,31).

3. Turistából zarándokká válni

Kedves fiatalok, arra hívlak benneteket, hogy induljatok útnak, fedezzétek fel az életet, járjatok a szeretet nyomában, Isten arcát keresve. De azt ajánlom, ne egyszerű turistaként, hanem zarándokként induljatok útnak. Ne csak felületes látogatók legyetek azokon a helyeken, ahol az élet zajlik, ne úgy járjatok az utat, hogy nem ragadjátok meg a titeket körülvevő szépséget, hogy nem fedezitek fel a bejárt utak értelmét, hanem csak röpké pillanatokot akartok elkapni, múltó élményeket akartok egy szelfivel megörökíteni. Így a turista viselkedik. A zarándok ezzel szemben egész lényével belemerül a helyekbe, ahol jár, engedi, hogy azok megszólítsák, és boldogságkeresésének részévé teszi őket. A szentévi zarándoklat tehát annak a *belső útnak* a jelévé akar válni, amelyre mindannyian hivatottak vagyunk a végső cél eléréseért.

Mindannyian ezzel a lelkülettel készülünk a szentévre. Remélem, sokatok számára lehetővé válik majd, hogy Rómába jöjjön és átlépje a szent kaput. Ugyanakkor mindenkinek lehetősége lesz arra is, hogy ezt a zarándoklatot a részegyházakban tegye meg és újra felfedezze a sok-sok helyi kegyhelyet, amely Isten hívő szent népének hitét és jámborságát őrzi. Kívánom, hogy ez a jubileumi zarándoklat mindannyiunk számára alkalom legyen „az élő és személyes találkozásra Jézus Krisztussal, az üdvösség

»kapujával«” (*Spes non confundit* bulla, 1). Három alapvető magatartásra buzdítlak benneteket: *hálaadásra*, hogy szívetek megnyíljon Isten dicsőítésére a kapott ajándékokért, mindenekelőtt az élet ajándékáért; *keresésre*, hogy utatok kifejezze az Úrral való találkozás állandó vágyát, és ne oltsátok ki szívetek szomjúságát; végül pedig *bűnbánatra*, mely segít magunkba nézni, hogy felismerjük a rossz utakat és a rossz döntéseket, melyeket időnként hozunk, s így képesek legyünk megtérni az Úrhoz és evangéliumának fényéhez.

4. Misszióban a remény zarándokaiként

Útravalóul még egy megszívlelendő képet adok nektek. Amikor megérkezünk Rómába a Szent Péter-bazilikához, át kell haladnunk a téren, amelyet a nagy építész és szobrász, Gian Lorenzo Bernini oszlopcsarnoka ölel körül. Az oszlopsor egésze úgy néz ki, mint egy nagy ölelés: a két kitárt karját jelképezi az Egyháznak, a mi anyánknek, aki összes gyermekét fogadja! A remény közelgő szentévében arra hívlak mindannyiatokat, hogy tapasztaljátok meg az irgalmas Isten ölelését, tapasztaljátok meg az ő megbocsátását, minden „belső adósságunk” elengedését, mely a bibliai kor jubileumainak is hagyománya volt. És így, megtapasztalva Isten elfogadását és benne újjászületve, ti is váljatok ölelő karokká barátaitok és kortársaitok számára, akiknek szükségük van arra, hogy a ti nyitottságotokon keresztül megérezzék az Atyaisten szeretetét. Ha „akár csak egy mosolyt, baráti gesztust, testvéri pillantást, őszinte meghallgatást, ingyenes szolgálatot adtok, tudva, hogy Jézus Lelke által a címzettben ez a remény termékeny magjává változhat” (*Spes non confundit* bulla, 18), az öröm *fáradhatatlan* misszionáriusaivá váltok.

Utunk során a hit szemével a szentekre tekintsünk, akik előttünk jártak, akik célba értek, és bátorítóan tanúsítják: „A jó harcot megharcoltam, a pályát végigfutottam, hitemet megtartottam. Készen vár az igazság győzelmi koszorúja, amelyet azon a napon megad nekem az Úr, az igazságos bíró, de nemcsak nekem, hanem mindenkinek, aki örömmel várja eljövetelét” (2Tim 4,7–8). A szent férfiak és nők példája lelkesít és erősít bennünket.

Legyetek bátrak! Szívemben hordozlak benneteket és Szűz Máriára bízom mindannyiatok útját, hogy az ő példáját követve tudjatok türelmesen és bizalommal várni arra, amit reméltek, és a remény és a szeretet zarándokaiként állhatatosan járjatok az úton.

Kelt Rómában, a Lateráni Szent Jánosnál, 2024. augusztus 29-én, Keresztelő Szent János vértanúságának emléknapján.

Ferenc